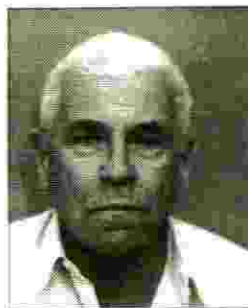

גפן בני

נולד ב-1926 במגדיאל

התגייס לפלמ"ח ב-1944

הצטרף לפל"מ ב-1946

ה ע ס נ ה ר י ס י 0

נולדתי במגדיאל בשנת 1926 להורי שהיו מאנשי העלייה השנייה. למדתי בבית-הספר בחסות "המזרחי", אך איבדתי את אמונתי כאשר ראיתי בחורי ישיבה מכים רופא שנסע בשבת. למדתי בבית-הספר החקלאי-תיכוני בפרדס-חנה וסיימתי תיכון בתל-אביב. אחי אורי התגייס אף הוא לפלמ"ח ושירת בגדוד השלישי.

לאחר השחרור הצטרפתי לקיבוץ כברי בגלל הקשר שפתחתי עם אנשי בית הערבה בזמן שירותי שם. הקמתי את ענף המטעים והייתי בין חלוצי גידול האבוקדו והאנונה. נולדו לי שלושה ילדים - נמרוד החי כיום כמושב עין עירון ומגדל שלושה נכדים בעזרת אשתו נורית; אליאב שנפל ב-75 בגבול לבנון בשרתו בסירת גולני; חווה-לה הנשואה לגיל וחיה עם שני ילדיה בזכרון-יעקב.

בשנת 1955 עברתי לצנחנים במסגרת שירותי במילואים במקביל לזכיי. נפגשנו שם מבלי לתאם בינינו... שרתתי עד 82' והצלחתי למנוע שם סטיות מאמות המידה המוסריות של צה"ל.

בשנת 1960 עזבתי את כברי והתחלתי לשרת במינהל ההדרכה של משרד החקלאות כמדריך מטעים. ב-62 הושאלתי למועצה ליצור פירות ליומיים בשבוע, שבהם ארגנתי את ייצוא האבוקדו בהיקף ארצי.

ב-1970 קניתי משק בכך-עמי ונטעתי, בעזרת חברים וילדי הקטנים, מטע אבוקדו גדול. עד 95' עיבדתי אותו לבד.

מאז אני נעזר חלקית בשכיר. מאז 1977 אני מרבה לשוטט בעולמנו היפה והמעניין, בעיקר בארצות העולם השלישי.

כגלל שטף הדם שנחשפתי אליו בחיי, אני עוסק מזה שנים בפעילות אינטנסיבית להשגת השלום ולהפסקת הקזת הדם המתמדת.

קיוויתי בזמנו שילדי לא יצטרכו להילחם - אך נכשלת. כעת משרת נכדי השני ואני עושה הכל כדי שיתר נכדי לא יסתכנו וכדי שניני, כשיבואו, יוכלו לחיות ללא זוועות המלחמה.

זכרונות אישיים

התגייסתי לפלמ"ח ב-23.7.44 ושרתתי בקרית ענבים ובבית הערבה. זכיי קיני ז"ל התגייס באותו יום ומסלול השירות שלנו, עד למילואים בצנחנים, חפף במידה רבה.

לאחר קורס לגרעונים בשפיים יצאתי בשנת 46 לאיטליה. בפעילותי במחנות המעפילים שמעתי עשרות סיפורי זוועה אישיים שנטעו בי את ההכרה שאסור לבן-אנוש לפגוע בזולתו. בהשפעת אותן חוויות אני פועל היום.

לאחר חרשיים ב"בריחה" באוסטריה, עליתי ב-18.10.46 על ה"ברק" בלה-ספציה. היתה זו ספינונת שנכשלה קודם לכן בגלל בעיות טכניות. מטרתנו היתה להעלות מעפילים באלג'יר, אך בעברנו בתעלת בוניפציו, בין סרדיניה לקורסיקה, נקלענו לסערת אימים שבמהלכה נפגע המנוע ונשבר תורן המפרש. הצלחנו להיכנס למפרץ קטן. כתוצאה ממחסור בסידן שנגרם מההקאות המרובות, שותקתי זמנית בידי, מהמרפקים ומטה. בעזרת הימאי והרופא הצלחתי להזעיק עזרה, במורס כמובן. הגיעה אלינו ספינת "החלוץ" בפיקודו של נמרוד אשל ועברנו אליה, תוך נטישת ה"ברק". כשהתחלנו בהעלאת המעפילים ליד העיר אלג'יר הופרעה ההעמסה על-ידי הצבא הצרפתי. עם 50 איש בלבד חזרנו לאירופה. בניסיון לרכוש דלק בסרדיניה נעצרנו על-ידי הצי האיטלקי ונכלאנו בסנטה מגדלנה שבצפון האי. לאחר כשבוע מעצר כנמל ברחנו ללא הקפטן והקצין הראשון האיטלקיים. כעבור זמן קצר שבת המנוע ובעזרת מנוע-עזר קטן הצלחנו להסתתר במפרץ קטן בקורסיקה הצרפתית.

ב-23.11.47 הגיעה ספינונת "הפורצים" כשעליה 122 מעפילים עם שלום דוליצקי ז"ל, מרגה וטוסקה. העברנו את מעפילינו, התחלפתי עם האלוטן, והמשכנו ארצה. בטכססנות מבריקה של שלום ז"ל הצלחנו להערים על הבריטים ולהגיע לתל-אביב ב-3-4.12.47.

כאשר אני חושב היום על מה שעשינו אז, אני מבין שהמזל שיחק משחק מכריע לצד תעוזה מרובה "בלתי אחראית" לעתים במושגים של זמננו. מי יתן ונבין שמצוקות יוצרות מצבים ופעילויות חריגים ונמנע מלהביא את עצמנו ואת זולתנו למצוקות לא הכרחיות.